

El «tigre» es retira a la calma de la Garrotxa

Joan Boada (ICV) deixa la primera línia política catalana entre la satisfacció per la gestió i el desencant per l'augment de l'antipolítica

JESÚS BADENES | GIRONA

Creient confés de la política, el pas dels anys l'ha convertit en un agnòstic de la ciutadania. Una protesta cívica davant el Parlament va ser la particular caiguda del cavall de Joan Boada. Com tants altres representants catalans, va ser escridassat per una multitud d'indignats. «Fa anys que demano el mateix que demanen ells, i veure't maltractat per aquells que creus representar fa mal i fa pensar molt», lamenta el polític garrotxí.

Joan Boada Masoliver va arribar a la política des del món de l'ensenyament i des de les plataformes sindicals. Va ser regidor d'ICV a l'Ajuntament de Girona només cinc anys entre 1995 i 2000. En poc temps es va guanyar l'espai mediàtic local gràcies a les crítiques al llavors alcalde socialista Joaquim Nadal, a qui va obrir un forat en el front esquerre. L'exlíder ecosocialista admet que va ser dur i que «sóc conscient que en Nadal no li agradava perquè li feiem crítiques des d'un punt de vista d'esquerres, una cosa que mai havia passat a Girona».

La seva presència als mitjans donant suport a totes les causes progressistes i el lideratge de la formació hereva del PSUC el van catapultar al Parlament el 1996. Va ser allà on es va guanyar la fama d'expeditiu, clar i contundent. «Jo no me n'amago, ni m'he amagat mai, de dir el que penso. I crec que això és una cosa que tothom em reconeix i per mi és positiu», afirma Boada.

Tanta era la seva contundència al Parlament o a l'Ajuntament gironí que l'advocat Roc Fuentes, company seu de files, el va batejar ben aviat com «el tigre de la Garrotxa». Una fera, però, que va haver de conviure un temps en una cel·la que ara reconeix com a incòmoda: va compartir llista amb els socialistes. «Qualsevol que em coneix sap que jo no sóc socialista i havia de fer mítings en llocs on els socialistes omplien», ratifica. El fet que ICV formés part de la candidatura amb el PSC va ser un dels episodis més sacrificats: «ens va permetre mantenir la formació després de l'escissió d'Esquerra Unida, si no potser hauriem desaparegut», sentència. Al capdavant de la llista, però, hi havia aquell a qui considerava un adversari polític: Joaquim Nadal. Tanmateix, Boada va revalidar el seu escó també en solitari posteriorment. Ha estat representant ecosocialista al Parlament entre 1996 i 2012.

Però és precisament amb Joaquim Nadal amb qui té un dels seus millors records personals dels 17 anys en la política. «És un animal polític, però en un moment de la meua vida que vaig haver de ser operat sempre recordaré que ell ja era la porta de l'habitació a les vuit del matí per veure'm i preguntar-me com estava». »En Quim també té aquestes coses», confessa.

L'agredolç del govern

En els més de tres lustres que ha dedicat a la política catalana, també ha pogut tastar la mel dolça del Govern. Assegura que, des de la secretaria general del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació del Govern d'esquerres entre el 2006 i el 2010, va intentar, sense abandonar l'idealisme, traslladar algunes de les mesures que considerava bàsiques: «volia una policia democràtica per un país democràtic», argumenta. En aquest sentit, se sent orgullós d'haver conclòs el desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra, haver instal·lat càmeres a les comissaries i d'afavorir un control més gran de l'ètica de les actuacions policials. A més també agraeix haver pogut participar com a ponent de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en aquest cas com a portaveu d'ICV entre 1999 i 2006.

I pel que fa a les seves conseqüències amargues, en el balanç negatiu, se sent encara afectat per l'incendi d'Horta de Sant Joan, on quatre bombers van morir en quedar atrapats per les flames. «És lamentable que alguns fessin un ús polític d'aquest drama i sé que n'hi ha que ho va fer molt malintencionadament», sentència.

En els darrers temps s'ha mostrat molt preocupat per la deriva més populista de moviments com el 15M. I lamenta la poca coherència d'aquells que critiquen la classe política alhora que demanen més democràcia. «Si ens carreguem la política, no quedarà res», repeteix amb insistència.

Tot i aquest cert regust amarg, el tigre de la Garrotxa marxa tranquil 17 anys després. Torna d'allà on va sortir: anirà a fer classes a un institut i cultivarà l'hort que té a la Vall d'en Bas. Torna a l'ensenyament i a la seva terra.

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/comarques/2012/10/30/tigre-retira-calma-garrotxa/588433.html>